

Ngày của Mẹ *Nguyễn Đạt*

Bạn thân mến,

Hôm nay đã là tháng Bảy Âm Lịch, tháng của sự tích Ngưu Lang - Chức Nữ với những trận "mưa ngâu" tầm tã nổi bong bóng nước và cũng là mùa Báo Hiếu với sự tích Mục Kiền Liên nên cũng là dịp xá tội vong nhân. Ngày rằm tháng Bảy là Đại Lễ Vu Lan, là ngày của Mẹ, cũng giống như "Mother's Day" của người Mỹ vậy.

Tôi còn nhớ mùa Vu Lan đầu tiên mà tôi có dịp tham dự cách đây hơn 30 năm là lúc tôi đi chùa Dược Sư với ba Mẹ tôi. Chùa Dược Sư là một ngôi chùa khang trang, thanh tịnh của các sư cô nằm trên đường Lê Quang Định từ chợ Bà Chiểu đi Gò Vấp. Đạo đó, Chùa Dược Sư tổ chức Đại Lễ Vu Lan rất lớn. Ngay hai bên cổng chính là hai hàng Phật tử cung nghinh khách thập phương viếng chùa dự lễ. Một sự kiện bất ngờ mà lần đầu tiên tôi được biết là khi một cô thanh niên Phật tử đến trước mặt ba Mẹ tôi mà hỏi:

-Thưa ông bà, xin phép được hỏi ông bà có còn thân mẫu không?

Cả ba lần Mẹ tôi đều cúi đầu đáp:

-Không, cô ạ.

Thế là cô ấy lấy hai đoá hoa hồng trắng từ trong lẵng hoa xách bên hông ra để cài lên bên trái ngực áo của ba và Mẹ tôi, kèm theo một lời nói thật trầm buồn:

-Xin chia buồn với ông bà đã không còn điểm phúc có được Mẹ sống bên mình nên tôi xin tặng ông bà đoá hồng trắng này để nhớ Mẹ.

Nghe đến đó, Mẹ tôi đã bật khóc, đôi mắt của ba tôi cũng đỏ hoe và rung rung từng giọt nước mắt. Trong khi đó, cô Phật tử đến bên tôi và lại gắn trên ngực áo tôi một bông hồng đỏ thắm nên tôi ngạc nhiên ngược mắt nhìn cô ấy dò hỏi. Cô mỉm cười, nụ cười thật đôn hậu, rồi khẽ nói với tôi:

-Em ạ, chị mừng cho em bằng một đoá hoa hồng đỏ thắm vì em còn có Mẹ. Hãy quý yêu và kính trọng ba Mẹ của em nhé. Đó là gia tài vô giá mà em may mắn có được và hãy biết quý điểm phúc này, em nhé.

Lúc ấy, tôi mới hiểu vì sao quanh tôi có nhiều người cười nói tíu tít khi trên ngực áo còn có một bông hồng đỏ thắm; trong khi ấy, rải rác quanh chùa lại có nhiều người khóc thút thít, mắt đỏ hoe vì trên ngực áo họ chỉ còn một đoá hồng trắng côi cút. Họ không có may mắn còn có Mẹ như tôi nên họ khóc, họ nhớ, họ tiếc nuối như ba Mẹ tôi vậy. Dẫu rằng giọt nước mắt lăn xuống cũng không giúp Mẹ của họ sống lại được để họ còn có dịp báo hiếu nhưng có lẽ những giọt nước mắt giúp họ nguôi ngoai phần nào nỗi đau khi mất Mẹ, nỗi nhớ Mẹ, nhớ lại những ngày còn có Mẹ, những lúc sống bên Mẹ mà không biết quý trọng, nâng niu điểm phúc to lớn ấy, để rồi khi không còn may mắn đó nữa thì họ mới bừng tỉnh, chợt hiểu ra, chợt biết được nên họ òa khóc và ân hận với những thiếu sót, lỗi lầm của họ đối với Mẹ lúc sinh thời.

Bạn ạ,

Thư hôm nay tôi viết gửi bạn là muốn nhắc nhở bạn rằng người Việt Nam chúng ta cũng có Ngày của Mẹ, cũng có dịp báo hiếu với ông bà, cha Mẹ; đó cũng là truyền thống đạo đức & văn hóa tốt đẹp của dân tộc chúng ta. Tôi xin bạn hãy cùng tôi đọc lại quyển sách nhỏ "*Bông Hồng Cài Áo*" của Nhất Hạnh, một trong những quyển sách hay nhất mà tôi có dịp đọc đi đọc lại nhiều lần bởi Nhất Hạnh đã viết về Mẹ, đã khuyên tôi biết quý yêu và kính trọng Mẹ, biết trân trọng gìn giữ báu vật quý giá nhất của một đời người: Mẹ của chúng ta. Thực ra, sách nào nói về Mẹ cũng là sách hay nên tôi mong bạn hãy tìm đọc những quyển sách nói về Mẹ, về sự hy sinh cao quý của người Mẹ. Sau đó, tôi đề nghị bạn hãy dành cho Mẹ một ngày thật vui, thật hạnh phúc với nhiều bất ngờ thú vị.

Bạn ạ,

Bạn không cần tốn nhiều tiền với những món quà đắt giá cho Mẹ. Nếu như bạn thiếu những cử chỉ ân cần, sự quan tâm chăm sóc dành cho Mẹ thì những món quà, những bữa tiệc/ party cũng trở nên vô nghĩa. Vì vậy, tôi xin bạn hãy đặc biệt dành riêng cho

Mẹ một ngày chỉ có Mẹ và bạn. Ngày đó, bạn có thể nấu cho Mẹ ăn một bữa cơm thật ngon, với những món ăn mà Mẹ vẫn thích, do tự tay bạn nấu để bày tỏ tấm lòng của bạn đối với Mẹ. Bạn có thể may một chiếc áo, đan một chiếc khăn len, hay giản dị hơn, chân thành hơn, tự nhiên hơn là bạn hãy đến ngồi gần bên Mẹ, chúc thọ Mẹ, thăm hỏi sức khỏe Mẹ và hãy nói với Mẹ rằng Mẹ là người mà bạn thương yêu,

kính trọng nhất. Bạn cũng có thể xin Mẹ tha thứ cho những lỗi lầm, thiếu sót mà bạn đã làm lỡ gây ra khiến cho Mẹ buồn lo, phiền muộn bấy lâu nay - miễn là bạn làm sao cho Mẹ vui sướng, hạnh phúc, mãn nguyện. Bạn có nghe:

Mẹ già như chuối ba hương

Như xôi nếp một, như đường mía lau...

Đây, tình Mẹ luôn ngọt ngào như thế đấy. Mẹ sẽ luôn rộng mở vòng tay yêu thương, tha thứ tất cả lỗi lầm bởi Mẹ bao giờ cũng vị tha, cao thượng vô biên:

...Lòng Mẹ bao la như biển Thái Bình dạt dào

Tình Mẹ tha thiết như dòng suối hiền ngọt ngào...

Cứ đến mùa Vu Lan, tôi lại muốn nghe bài hát "Lòng Mẹ" của nhạc sĩ Y Vân bởi bài hát này ca ngợi Mẹ, nhắc nhở tôi hãy nhớ và thương Mẹ nhiều hơn, hãy nghĩ đến những hy sinh hết sức to lớn nhưng rất thầm lặng của Mẹ, những cơ cực mà Mẹ bền bỉ chịu đựng, những vất vả mà Mẹ gồng gánh bao năm vì chồng vì con. Không có những bà Mẹ vĩ đại thì nhân loại sẽ không có được những vĩ nhân, những anh hùng hay lãnh tụ. Không có sự hy sinh vô bờ bến của Mẹ thì nhân loại cũng không làm sao có được những phát minh, sáng tạo, những thành tựu to lớn, phi thường. Ngay như lúc Mẹ mang thai chín tháng cũng đã là một sự hy sinh, bởi:

Đàn ông đi biển có đôi

Đàn bà đi biển mồ côi một mình.

Bạn có biết Mẹ cực khổ đến dường nào để nuôi chúng ta khôn lớn, mạnh khỏe cho đến khi thành nhân, thành tài không? Bạn có bao giờ nhớ lại những đêm Mẹ thức trắng để lo cho cho bạn có được một giấc ngủ yên lành, trọn giấc khi mà bạn cảm sốt, đau yếu?

Bạn ạ,

Đêm nay, xin bạn trước khi đi ngủ, hãy dành cho Mẹ ít nhất là 10 phút để cầu nguyện cho Mẹ được khỏe mạnh, vui vẻ, trường thọ. Sau đó, bạn hãy ôn lại những kỷ niệm về Mẹ và cuối cùng, bạn hãy tự tìm ra cách nào hay nhất để làm cho Mẹ của bạn thật vui và hạnh phúc. Mỗi chúng ta đều có bổn phận nhớ đến Mẹ, lo cho Mẹ, quý yêu và kính trọng Mẹ thật nhiều. Đừng đợi đến khi mất Mẹ rồi mới nhỏ những giọt nước mắt muộn màng vô ích! Lúc Mẹ còn sống với mình mà mình không biết làm cho Mẹ vui thì khi không còn Mẹ nữa, dẫu có khóc lóc âm ỉ, hay cúng bái linh đình, xây mộ thật to đẹp đi nữa... - tất cả cũng chỉ là vô nghĩa thôi, bạn ạ. Vì thế, tôi viết cho bạn hôm nay là để xin nhắc nhở bạn về nghĩa vụ với Mẹ - một nghĩa vụ thiêng liêng quan trọng mà dẫu bận rộn, tất bật đến mấy cũng không thể quên lãng. Chúng ta không làm được như Đức Mục Kiền Liên nhưng chắc chắn bạn sẽ vui nếu như tháng bảy năm nay bạn đã dành cho Mẹ những niềm vui bất ngờ, sung sướng và hạnh phúc nhất.

Bạn ạ,

Tôi rất vui khi trên ngực áo tôi còn được cài một bông hồng đỏ thắm, còn có được một bầu trời trong xanh che mát, còn có được diễm phúc to lớn nhất của một đời người. Tôi tự hào là tôi còn có MẸ, một trong những bà Mẹ Việt Nam tiêu biểu nhất khi mà cả cuộc đời của Mẹ chỉ biết hy sinh, tảo tần vì chồng, vì con. Những ngày tôi phải tha hương sống xa Mẹ là những ngày tôi thấy đơn côi, trống vắng vô cùng nên tôi chỉ mong có Mẹ. Những lúc ốm đau, tôi thèm được Mẹ nấu cháo cho ăn, cạo gió rồi đắp chăn cho tôi, chỉ ước sao thức giấc là sẽ thấy Mẹ ngồi bên đầu giường là tôi sẽ khỏi bệnh ngay. Những lúc khó khăn chật vật, tôi lại mong có Mẹ an ủi, động viên, bảo ban, chỉ dẫn vì tôi biết không có ai thương mình hơn, lo cho mình hơn Mẹ của mình. Cho nên tôi mong tất cả chúng ta hãy kính trọng và yêu thương Mẹ, hãy dành cho Mẹ một ngày vui thật trọn vẹn bởi đó cũng sẽ là ngày vui của bạn - Ngày của Mẹ.

Chúc bạn có một ngày hạnh phúc bên Mẹ và xin đừng quên kể cho tôi nghe về ngày vui ấy của bạn.

Thân mến,

Nguyễn Đạt

Ngày của Mẹ - 8/2000